

El vici, la bici i altres obsessions

Text > JOSEP PASTELLS

La segona novel·la de Jordi Bonet-Coll (la Bisbal d'Empordà, 1969) confirma el que ja es podia constatar a la primera, *S'ha trencat alguna cosa*; al recull de relats *T'arriben les veus* i al memorable assaig biogràfic *El llibre del recuit*: l'autor no només escriu bé, sinó que té moltes coses a dir i sap com presentar-les amb fluïdesa sense renunciar a càrregues de profunditat. En el cas d'*Estimar i altres vicis*, un fals dietari farcit de notes al peu força pertinents i de cites literàries molt ben trobades (de Pla, Ruyra, Murakami i Lobo Antunes, per esmentar només quatre dels elegits), Bonet-Coll obliga el protagonista a confrontar-se amb si mateix, a mirar amb lupa la seva vida abans de concloure que escriu perquè no sap viure.

Però deixant de banda el fatalisme de l'Enric, un escriptor sabater que alterna moments de lucidesa amb altres d'una desorientació absoluta, la novel·la es pot llegir com la crònica fresca i desimbolta de les diferents etapes d'un drogoaddicte que quasi ha deixat de ser-ho, d'un ciclista gens vocacional que ha descobert que l'esport, i més concretament la bici, pot esdevenir un mètode perfecte per patir i desfogar-se, per sentir-se viu i tirar endavant. L'amor i el sexe o, per ser més

precís, el desamor i el desig sexual, són dos dels motors d'una història plena de troballes lingüístiques (per exemple, *trebinell -ella*: 'infant entremaliat, molt bellugadís', segons el diccionari Alcover-Moll) i d'enceses defenses dels botiguers de poble; de crítiques al funcionament de la societat en què li ha tocat viure a l'Enric i de raonaments sobre els motius que fan que una persona es decideixi a escriure sobre les seves obsessions.

Vilaprim (un poble imaginari que bé es podria inspirar en la Bisbal) i Girona són els escenaris principals d'un llibre de mida reduïda (12 × 17 cm) i mèrits evidents, capaç de provocar les riallades del lector en la mateixa mesura que l'aboca a una tristesa inconsolable. La sensibilitat literària de l'autor, el dinamisme dels diàlegs i la capacitat de recrear situacions extremes o quotidianes amb una gran economia de mitjans converteix *Estimar i altres vicis* en una novel·la recomanable, que justifica plenament els deu anys que li ha dedicat Jordi Bonet-Coll. Resulta complicat seleccionar-ne algun fragment que en contingui l'esperit, però potser aquest, extret de la penúltima pàgina, el resumeix prou bé: «Aquella nit de setembre al santuari del Far es van acabar moltes coses i

BONET-COLL, Jordi. *Estimar i altres vicis*. La Bisbal d'Empordà: Sidillà, 2024. 200 p.

en van començar moltes d'altres. Vaig deixar la feina, el pis, el vici, la colla, vaig abandonar tot el que tenia a Girona. I vaig anar al centre, vaig retrobar la Judit, vaig començar a pedalar, vaig començar a treballar a can Cordons, vaig conèixer la dona... Però el primer que vaig fer quan vaig arribar, buit, a Vilaprim, va ser tornar a escriure. Vaig tornar a escriure».

Text > JORDI DAUSÀ MASCORT

trat dels estiuejants de la Gauche Divine és impagable) i ens parla de les interpretacions musicals a les sales de concerts. També es belluga per Empúries, una de les representacions més exactes de la cultura mediterrània i del passat de casa nostra. El llibre té una flaire molt d'aquí, i fins i tot quan ens parla de Rio el veiem a través d'unes lents de factura italiana, que diuen que són els que les van inventar. En una altra entrada del dietari sentimental, Febrés ens dibuixa la Girona grisa que cada vegada és més llunyana i més mítica, i les processons quasi sinistres del Divendres Sant. Els relats estan

salpebrats amb tota mena de dades, algunes d'històriques i altres d'antropològiques. També n'hi ha de curioses, que són les que amaneixen les tertúlies que referíem abans, com ara quan parla de la comptabilitat B de la música clàssica i de les orquestres de baix cost.

La lírica també treu el nas entre línies, si bé és cert que uns textos tenen més càrrega poètica que d'altres. Febrés treballa el llenguatge d'una manera en què el cargola i li fa fer giragonses per tal que les paraules, a més de ser portadores d'un significat concret, brillin. Com llimones groguíssimes retallades contra el cel blau.

FEBRÉS, Xavier. *L'or perdut dels llimoners*. Girona: Edicions de la Ela Geminada, 2024. 116 p.